

[Bernhard Baunsgaard]

me om, og dér siger man: nu gennemfører vi det som en helt klar regel for dem, at de kan få den indkomstbeskattet som særlig indkomst. De har en række ting, der skal betales, fordi de i de foregående år har haft meget små indkomster, og derfor kan der for deres vedkommende slet ikke blive tale om at lave en opsparingsordning, men vi vil ikke mishandle dem, når det gælder skatten.

Det var L 203, dvs. de unge kunstnere. For de ældre kunstnere, som nok har haft svingende indkomster, men dog hele tiden har haft indkomster, og som pludselig får et gennembrud eller en særlig stor indkomst, har udvalget i betænkningen foreslået en ordning, der meget ligner virksomhedsskatteordningen, nemlig at man kan tage noget ud til øjeblikkeligt forbrug og lade resten blive stående, sådan at man i de følgende år kan bruge af den.

Jeg synes, det er nødvendigt, at det bliver sagt, måske lidt primitivt, men meget opklarende, synes jeg, hvad det er, der er hensigten med de to forslag. Jeg gentager: Jeg kan ikke godkende ministerens betragtninger om, at der i den resterende del af betænkningen skulle komme noget, som vedrører indkomstudjævningen, for indkomstudjævningen har man brug for, uanset hvad man senere måtte bestemme vedrørende de omkostninger, som kunstnerne har lov at trække fra.

Jeg kan sige til den socialdemokratiske ordfører, at spørgsmålet om skuespillerne kan vi naturligvis drøfte, men efter min opfattelse er skuespillerne absolut kunstnere, der på samme måde som en forfatter eller musiker, eller hvad man i øvrigt kan nævne, kan komme ud for meget svingende indkomster og derfor har brug for de to sæt ordninger.

Jeg håber også, at det lykkes at overbevise i hvert fald SF-ordføreren om, at der ingen grund er til at tøve med at handle nu.

Der er et enkelt forhold, som har plaget os de sidste 20 år, og det er, at man i 1967 vedtog reglen om, at gave- og legatbeløb, hædersgaver, og hvad det kan være, skulle beskattes; de havde hidtil været skattefrie. Det er nok en enkelthed, som burde drøftes igennem nu; jeg har ikke gennem lovforslagene taget særlig stilling til det. Det vil vel også høre hjemme senere, men vi kan da godt tage det ind nu. I øjeblikket er, så vidt jeg husker, kun to hædersgaver fritaget. Det er Nobelprisen den ene. Jeg havde håbet,

at det var sådanne indvendinger, der var kommet mod lovforslagene. Men som sagt, jeg håber, at man i udvalget når frem til at kunne gennemføre disse lovforslag hurtigt.

Til slut som sædvanlig en lille – jeg ved ikke, om den er pikant eller pinlig – oplevelse. Her er et lovforslag, der for en gruppe mennesker betyder, at det bør være reglen, at de ikke beskattes med mere end 50 pct. Altså skattenedsættelse, og den kan hr. Glistrup ikke tilslutte sig. Jeg synes efterhånden, det bliver overordentlig vanskeligt at finde frem til, hvad det egentlig er, der er det faste og blivende hos Fremskridtspartiet. Uden at sikre sig på forhånd, at man får tilslutning til sine kompenserende besparelser, foreslår man ekstraudgifter til milliardbeløb, og nu vender man sig mod en skattenedsættelse. Hvad er der tilbage andet end forvirring?

(Kort bemærkning).

Glistrup (FP):

Der er tilbage et vidunderligt menneskeligt helhedshensyn til, hvordan man begunstiger den danske befolkning bedst, nemlig ved at hjælpe dem, der virkelig uforskyldt er svage, dvs. de syge, de handicappede og – i det tilfælde, hr. Bernhard Baunsgaard nævnte – de ældre, kombineret med, at andre mennesker, der kan hjælpe sig selv, som f.eks. dem, hr. Bernhard Baunsgaard nu er så villig til at rende i hælene på, skal have lov til at klare sig selv og ikke skal have nogen særbeholdninger sammenlignet med andre mennesker.

At vi meget gerne ser så at sige alle skatter afskaffet, det er én ting, men der er det tilbage, at vi må have de fornødne skatter til at dække de offentlige udgifter, som vi kan gå ind for.

Skal man gennemføre noget her i Danmark, så må man regne med, at vi i 1989 i hvert tilfælde har offentlige udgifter i størrelsesordenen 425 mia. kr., og det vil sige, at vi i 1989, selv om vi fik et Fremskridtsflertal, næppe kunne nå at gennemføre skattenedsættelser i mere end størrelsesordenen 25 mia. kr. Og så må vi finde ud af, hvor vi har de 6–7 pct. af skatterne, som er mest hæslige, og deriblandt er altså det, som hr. Bernhard Baunsgaard her fremdrager. Det er ikke forhold, som falder mellem de 6–7 pct. af skatterne, de falder mellem de 93–94 pct., som vi vil bevare med virkning for 1989.

At vi så fremover, hvis det står til Fremskridtspartiet, vil nå frem til, at man via den